

N. Neergaard: Det er klart, at den Form, den højtærede Finansminister har valgt for Forelæggelsen af dette Statslaan, er meget løs. Det sædvanlige er jo, at der træffes Aftale med et Bankkonsortium eller andre Pengeinstitutter om Overtagelse af den hele Masse, saaledes at Staten altsaa ikke faar nogen Risiko, og det vilde ogsaa i Almindelighed set have været det rigtigste her. Jeg erkender imidlertid, at der for Finansministeren har foreligget virkelig saglige Grunde til ikke at gaa denne Vej, idet det aabenbart har været et Resultat af hans Forhandlinger med Bankerne, at der var meget stor Utilbøjelighed hos disse til en saadan Overtagelse, og at der som Følge deraf i den Kurs, Bankerne kunde tilbyde for et fast Laan, vilde have været indeholdt en meget betydelig Risikopræmie, der gjorde Laanet dyrere, end naar det tages paa den Maade, her foreslaas. Jeg nærer Betænkeligheder af to Arter overfor den her foreslaaede Fremgangsmaade. For det første er det muligt, at Staten kommer til at ligge inde med et ikke ubetydeligt uafsat Beløb af Obligationer, og da disse Penge straks skal skaffes til Veje til Indløsning af det midlertidige Statslaan, har Finansministeren jo ingen anden Udvej end at laane disse Penge hos Nationalbanken mod den nuværende Diskonto, 7 pCt. Derved vil der altsaa opstaa en for Staten ret byrdefuld Udgift. Den anden Betænkelighed er den, at jeg ligesom den ærede sidste Taler i høj Grad maatte foretrække, at saa stor en Del af Laanet som muligt blev fast, blev almindeligt Obligationslaan, og saa lille en Del af Laanet som muligt blev Statsgældsbeviser, ogsaa under Hensyn til de kommende Konverteringer, idet det er i høj Grad ønskeligt, at vi saa lidt som muligt skal blive ved at ride paa disse korte Laan. Nu har imidlertid Finansministeren udtalt, at han vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for, at saa stor en Del af Laanet som muligt kan blive afsat som faste Obligationer, og endvidere har Finansministeren udtalt, at han vil sikre et Afdrag paa Statsgælden paa 4 Mill. Kr., uanset hvor stor eller hvor ringe en Del der bliver anbragt i faste Obligationer. Det Spørgsmaal, der nu foreligger for os her i Rigsdagen, er da dette: Vil vi i Betragtning af de Ulemper, der unægtelig knytter sig til den af Finansministeren foreslaaede Form, og den overordentlig store Usikkerhed, den medfører, gaa imod Forslaget og forlange, at Finansministeren skal arran-

gere sig med en Bankgruppe eller andre om fast Overtagelse, eller vil vi fastholde, at det i Loven sikres, at mindst Halvdelen f. Eks. eller en anden Brøkdel af Laanet bliver anbragt i faste Obligationer? Naar det Spørgsmaal forelægges, maa jeg besvare det saaledes, at jeg ikke vil være med til at paatvinge Finansministeren den Risiko, som ligger deri, thi jeg nærer jo ingen Tvivl om, at det vil være langt lettere at afsætte Statsgældsbeviserne end at afsætte de faste Obligationer, og at Følgen af, at man tvang Finansministeren til kun at anbringe f. Eks. 30 Millioner i Statsgældsbeviser, muligt kunde blive, at der blev et ikke ubetydeligt Beløb, som maatte foreløbigt dækkes ved Forstrækninger fra Nationalbanken. Jeg erkender altsaa de betydelige Ulemper, der knytter sig til den foreslaaede Form, men jeg erkender ogsaa, at det er saglige Grunde, der har foreligget for Finansministeren og har bevirket, at han har valgt denne Form. Jeg maa dog paa det bestemteste betone, at det, der foregaar her, naturligvis er paa Finansministerens Ansvar, saaledes som det altid er med Hensyn til Optagelse af Statslaan, men Partiet Venstres Stilling er altsaa denne, at vi i Betragtning af de foreliggende Forhold ikke vil modsætte os, at Finansministeren følger den af ham anbefalede Vej.

Rode: For det udenlandske Statslaans Vedkommende var der den store Fordel, at Rigsdagen vidste nøjagtig Besked om dets Udbytte, og at man derfor var i Stand til at lykønske Ministeren til det gunstige Resultat, han havde opnaaet. Her er man ikke saaledes stillet, idet man i dette Øjeblik ikke ved, hvor gunstigt dette Laan vil forme sig. Hvad man kan sige, er for det første, at Ministeren har gjort Ret i at optage dette Laan som et indenlandsk Statslaan, og dernæst, at Ministeren, naar Bankerne ikke var villige til i Konsortium eller paa anden Maade at overtage Laanet til en fast Kurs, ikke havde nogen anden Udvej end selv at udbyde det. Naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig tillige — og deri understøttes jeg jo ogsaa af de Betragtninger, som den ærede foregaaende Taler fremførte —, at Ministeren ikke kunde binde sig til nogen bestemt Deling indenfor Laanet mellem de kortsigtede og de mere langvarige Beviser. Ministeren har imidlertid selv erklæret, at han — hvad jo enhver paa Forhaand maatte vide — maatte foretrække at faa saa stor en Del af Laanet som muligt som fast Laan, og at han og-